

SEAN SMITH

ASHKEERAN

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © Sean Smith 2018

Oorspronkelijke titel: *Ed Sheeran*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland

Vertaling: Anna Livestro

Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd.

Bewerking: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: Jesse Dittmar/Redux/eyevine

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0325 2

ISBN 978 94 027 5821 4 (e-book)

NUR 661

Eerste druk juni 2019

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUDSOPGAVE

INLEIDING:

Principality Stadium, Cardiff, 24 juni 2018	9
---	---

DEEL 1:

Familie is alles

1. Een beeld schetsen	19
2. Op de vuist	31
3. De methode-Eminem	41
4. Spinning Man	50
5. Meester van de loops	63
6. Zin in Nizlopi?	73
7. Ed af langzij	88
8. Passe-partout	96

DEEL 2:

The Next Big Thing

9. Singer-songwriter	109
10. In de stad	119
11. Loose Change	131
12. Een uitstekend voorbeeld	143
13. Een big deal	153
14. Wayfaring	164
15. Kostbare momenten	173

DEEL 3:
The Shape of Things

16.	Op patrouille	189
17.	Snel door	200
18.	Sst...	211
19.	Thinking Out Loud	222
20.	Home and Away	234
21.	Perfect Symphony	246
	 Nawoord	 261
	 Ed en de sterren	 269
	Tijdlijn	279
	Woord van dank	293
	Verder lezen	295
	Fotocredits	296

EEN BEELD SCHETSEN

Edward Sheeran was ontegenzeggelijk een schattige baby. Dat bewijzen de talloze filmpjes die zijn liefhebbende ouders, John en Imogen, van hun tweede zoon maakten terwijl hij kroop en kirde, gilte en joelde door het eerste huis waar ze met het gezin woonden.

De schattige beelden werden gebruikt in de zwaar nostalgische video bij zijn ballad ‘Photograph’ uit 2014. En al had het lieve filmpje weinig te maken met de melancholieke tekst die verklaarde hoeveel ‘*loving can hurt*’, het bood wel een fascinerend inkijkje in zijn wereld.

We zien Ed opgroeien van baby tot jongetje, met vuurrood haar, een enorme blauwe bril en een kleine aardbeievlek bij zijn linkeroog, en vervolgens tot een tiener die muziek maakte op straat en zo zijn vak onder de knie kreeg, tot hij uiteindelijk, als volwassen man, het applaus van duizenden mensen in ontvangst neemt op een popfestival.

Het grote bakstenen huis uit de laatvictoriaanse periode waar zoveel van zijn clips worden opgenomen, ligt alleen niet in zijn geliefde Suffolk, het graafschap waar Ed altijd mee geassocieerd zal worden, maar in West Yorkshire, waar hij werd geboren en waar hij zijn jeugd jaren doorbracht in het kosmopolitische marktstadje Hebden Bridge.

John en Imogen Sheeran woonden halverwege Birchcliffe Road, een van de steilste heuvels in het stadje, wat voor een jonge moeder met een baby en een peuter een slopende wandeling opleverde vanaf het centrum. Hun eerste kind, Matthew Patrick, werd twaalf kilome-

ter verderop geboren, in Halifax General Hospital, niet lang nadat het echtpaar teruggekomen was uit Londen. Edward Christopher volgde een krappe twee jaar later, op 17 februari 1991.

Calderdale, de vallei waar Hebden Bridge te vinden is, is perfect voor een jong gezin als je zeker wilt zijn van frisse lucht, spectaculair landschap en schitterende wandelingen. De weg waaraan de Sheerans zich settelden, kronkelt tot boven aan de heuvel, vanaf waar je een adembenemend uitzicht hebt over het stadje en de kenmerkende straatjes met stenen cottages.

Alles aan Hebden Bridge schreeuwt karakter. Het stadje, dat zijn naam ontleent aan de oude paardenbrug over de rivier de Hebden, heeft er bakken van in huis – van de traditionele winkeltjes, de biologische restaurants en boetiekcafeetjes tot de hoge, smalle rijtjeshuizen die zich aan de heuvel vastgekleefd lijken te hebben. Niet lang geleden was het stadje de locatie voor de succesvolle tv-series *Last Tango in Halifax* en *Happy Valley*.

Toen Ed werd geboren, stond dat alles nog in de steigers – het was er veel eenvoudiger en een stuk minder toeristisch dan tegenwoordig. Het had bloei gekend als textielstadje dat gespecialiseerd was in de stoffen corduroy en moleskin, maar aan die welvaart kwam een eind in de jaren zeventig, toen de textielindustrie in verval raakte. Hebden Bridge begon weer op te leven tegen het eind van datzelfde decennium, toen het werd getransformeerd tot een bestemming voor creatieve geesten en vrijdenkers. Het werd beroemd om zijn sterke gemeenschapszin en tolerantie, en werd een veilige haven voor lesbiennes en homo's.

Plaatselijke auteur Paul Barker verklaarde dat als volgt: 'Het was een klein textielstadje waar alles ineens hard achteruitging. Het stikte hier van de krakers met creatief talent – schrijvers, schilders, muzikanten – dus het is begonnen met de kunsten. Het is een tolerant oord, waar deze scene tot bloei kon komen. Mensen kwamen bij

deze vrienden op bezoek en realiseerden zich dat ze hier de vrijheid hadden om te leven zoals ze wilden.’

Het stadje had altijd al een sterke literaire achtergrond, al was het niet altijd een gelukkige. De controversiële dichter Ted Hughes werd geboren in het dorpje Mytholmroyd, drie kilometer van Halifax. Zijn voormalige woning aan Lumb Bank, drie kilometer de andere kant op, is tegenwoordig een schrijvershuis.

Nog interessanter voor literaire pelgrims is het graf van de eerste echtgenote van Hughes, Sylvia Plath, in de dorpskerk in het nabijgelegen Heptonstall, waar zijn ouders woonden. Ze heeft de plaats ver-eeuwigd in haar sombere gedicht ‘November Graveyard’ waarin ze sprak van ‘vreckige bomen’. De gevierde Amerikaanse dichteres pleegde in 1963 tragisch genoeg zelfmoord in Londen, maar Hughes liet haar op deze onvoorstelbaar pittoreske plek begraven. Veel liefhebbers van haar werk die haar eer willen bewijzen, logeren in Hebdens Bridge.

John en Imogen werden aangetrokken door de artistieke sfeer van het stadje toen ze besloten om er te gaan wonen. Hebdens Bridge was perfect voor een jong, ambitieus stel dat naam aan het maken was in de kunstwereld. Ze waren veelbelovende carrières begonnen in Londen, waar ze opgroeiden in aangrenzende buurten ten zuiden van de Theems – John in South Norwood en Imogen, een bruisende blondine, in Forest Hill. Ze trouwden in mei 1984 in de historische Christ’s Chapel van Alwyn’s College of God’s Gift in Dulwich, aan de Gallery Road – dat kon geen toeval zijn. Hij was zesentwintig en zij was vierentwintig.

John was altijd al een man die zijn kansen wist te grijpen, en had een enorme drang om iets van zijn leven te maken. Het was dan ook niet erg verbazingwekkend dat hij in 1980, op zijn drieëntwintigste, al werd aangenomen bij de Dulwich Picture Gallery. De charismatische eerste directeur, Giles Waterfield, had hem onder zijn hoede

genomen en samen transformeerden ze het museum van een trieste plek met een minimum aan personeel en zonder financiële mogelijkheden tot een wereldwijd gerenommeerd instituut.

Giles gokte op het jeugdige talent van zijn protegé – zoals zoveel mensen later gokten op dat van Ed. Toen Giles in november 2016 onverwacht overleed, schreef John waarderende woorden over zijn oude vriend: ‘Jij toverde een ingedutte, vergeten capsule naar vroeg-negentiende-eeuwse smaak om in een wereldberoemd kunstmuseum met zijn eigen dynamische tentoonstellingen en educatieprogramma’s.’

Giles en John vormden een geweldig team. In 1983 organiseerden ze een tekenles met model te midden van de vaste collectie om scholen en universiteiten te trekken, een initiatief dat het begin werd van hun veelgeprezen onderwijsprogramma. In de jaren tachtig greep John de kans om grote, nieuwe tentoonstellingen te organiseren, waaronder een zeer gewaardeerde verzameling oude meesters.

Terwijl de beroemde schilderijen van grote kunstenaars veel publiek trokken, bracht hij ook een nieuwe generatie Britse kunstenaars onder de aandacht – van wie er velen gevestigd waren in het noorden van Engeland – onder wie de beroemde landschapsschilder David Blackburn, die uit Huddersfield kwam. In 1986 stelde John een tentoonstelling in Dulwich samen van diens werk en hij schreef de bijbehorende catalogus.

John had een verfrissend intelligente en kritische kijk op de schilderijen. Al vanaf die begintijd bij de Picture Gallery was het zijn doel om bezoekers te stimuleren om de tijd te nemen echt naar een schilderij te kijken – niet maar gewoon een foto nemen en snel weer doorlopen. Hij legde het zo uit: ‘Als je schilderijen leest, ga je mensen en plaatsen anders zien. Als je kunst eenmaal kunt lezen, heb je daar je leven lang plezier van.’

Na zeven jaar in de museumwereld te hebben gewerkt vertrok John uit Dulwich. Hij kreeg andere mogelijkheden bij galeries in

Manchester en Bradford, en Imogen en hij besloten om zich in Yorkshire te vestigen. Ze wilden graag onafhankelijk worden en hadden een ondernemerszin die hun jongste zoon al op jonge leeftijd van hen overnam.

In 1990, het jaar voor Eds geboorte, begonnen ze hun eigen bedrijf als kunstconsultants onder de naam Sheeran Lock, met een kantoor in Halifax. Deze nieuwe stap betekende dat ze veel moesten reizen, vooral veel op en neer naar Londen – lange, saaie ritten die Ed zijn vroegste herinneringen opleverden: het eindeloze luisteren naar zijn vaders mainstream muziek. John Sheeran leek wat dat betreft gevangen in de jaren zestig en zeventig.

Toen Ed nog een klein jongetje was, zag je al een paar van de karaktertrekken waar hij als beroepsmuzikant veel aan heeft. Hij maakte zich teksten en melodieën heel snel eigen.

Hij leerde alle nummers van beroemde albums van The Beatles en Bob Dylan en kon gezellig meezingen, ook al zong hij nog niet helemaal toonvast.

Een van zijn vaders lievelingsplaten was Elton Johns *Madman Across the Water* uit 1971, waar de track ‘Tiny Dancer’ op stond. Ed heeft dat later in zijn eigen hit ‘Castle on the Hill’ aangehaald in de herinneringen aan het rijden over het platteland in de buurt van zijn huis, met bijna honderdvijftig kilometer per uur. Vele jaren later zou Elton een belangrijke figuur worden in Eds eigen verhaal.

Ook al had hij een band met ‘Tiny Dancer’, Ed gaf de voorkeur aan een ander nummer op dat album. Hij ging voor ‘Indian Sunset’, het lyrische, orkestrale eerste nummer van de B-kant dat verhaalde van een Irokese strijder die zit te peinzen over hoe de witte man dood en verderf zaait. De gevoelige tekst toont Bernie Taupin, de man met wie Elton zijn songs schrijft, van zijn meest poëtische kant.

John en Imogen wilden van Sheeran Lock een veelzijdig bedrijf maken. Ze wilden tentoonstellingen en educatieve projecten opzet-

ten, niet alleen in Yorkshire, maar over de hele wereld. Ze werkten als consultants voor een groeiende groep kunstenaars, die volgens hen een breder publiek verdienden.

Een van de eerste dingen die ze opzetten, was een uitgeverij om het werk van hun getalenteerde vrienden en cliënten te promoten, onder wie de schilders Mary Lord, Marie Walker Last en Katharine Holmes, allemaal noorderlingen, de half Britse, half Nederlandse beeldhouwster Marjan Wouda en de grafica Adrienne Craddock. Bij veel van de tentoonstellingen van de kunstenaars werd een prachtig vormgegeven boek gemaakt. Deze aanpak zou later ook goed werken voor hun zoon Ed: gebruikmaken van alle aspecten van je werk.

Naast het regelen van de dagelijkse bedrijfsvoering en het uitgeven van boeken was Imogen de niet te onderschatten creatieve kracht. Tegenwoordig wordt ze in de biografieën van haar beroemde zoon omschreven als een moeder die ook nog iets doet met sieraden. Daarmee wordt haar behoorlijk tekortgedaan. Ze heeft een master in kunstgeschiedenis behaald aan de universiteit van St Andrews, dezelfde studie die Kate Middleton later ook zou voltooien. Na haar afstuderen werkte ze voor de pr-afdeling van de National Portrait Gallery in Londen voor ze met John naar het noorden verhuisde en voor de Manchester City Galleries ging werken.

Ze gebruikte haar artistieke flair om het nogal strakke interieur van het huis aan Birchcliffe Road om te toveren tot een magische potpourri van prachtige schilderijen en sculpturen. Behang en muurverf liet ze links liggen en ze gebruikte in plaats daarvan stof met een patroon dat ze als een wandkleed aan de muren hing. Dankzij haar kleine touches kreeg het nogal kille huis, dat vroeger een dokterspraktijk was geweest, een veel warmere uitstraling, vooral in de winter, wanneer de haard flink opgestookt moest worden.

De jongens deelden de zolder als slaapkamer en als ze uit het raam

keken, zagen ze de hele vallei, tot aan de torenspits van Heptonstall Church, waar Sylvia Plath begraven ligt. Imogen had een muur gesloopt om een opening te creëren naar een geheime speelkamer waar ze door konden kruipen, als een reusachtig speelhuis.

Imogens meisjesnaam is Lock, en ze komt uit een prestigieuze familie waarin mensen succes hadden op de tegengestelde gebieden van muziek en geneeskunde. Ze was vernoemd naar Imogen Holst, een vriendin van de familie en de dochter van Gustav Holst, componist van de klassieke favoriet *The Planets Suite*. Imogen Holst was zelf ook een begenadigd componist. Ze was de assistent van Benjamin Britten, een van de beroemdste Britse componisten aller tijden, die in 1948 het Aldeburgh Festival in Suffolk heeft helpen oprichten.

Eds oma, Shirley Lock, heeft gezongen voor Britten en jarenlang brachten zij en haar man, Stephen, hun zomers aan de kust van Suffolk door om het jaarlijkse muziekfestijn te bezoeken. Britten en diens partner, de tenor Peter Pears, waren beiden peetvader van hun oudste zoon Adam. Op een gedenkwaardige dag zag het jongetje een van de twee beroemde mannen over de promenade van Aldeburgh lopen. 'Kijk!' riep hij. 'Daar heb je oom Ben-Peter!'

Shirley had een indrukwekkend muzikaal cv als oprichter en tweede violist van het National Youth Orchestra of Great Britain in 1948. Daarnaast speelde ze in de orkesten van de Cambridge University Musical Society (CUMS), en zong ze in een aantal prestigieuze gezelschappen, waaronder Purcell, BBC en de Ambrosian Singers.

In een familie waarin iedereen zo succesvol is, slaat Shirleys echtgenoot, Stephen Lock, echt alles. Hij is CBE, een tree onder 'ridder', en staat met een lange omschrijving in *Who's Who*. Zestien jaar lang was hij de zeer gerespecteerde redacteur van het vooraanstaande medische tijdschrift de *British Medical Journal*, tot hij in het jaar van Eds geboorte ophield met die taak. Zijn specialisme, waarmee hij zich wereldwijd een reputatie verwierf, was de toekomst van het be-

werken van wetenschappelijke gegevens en de verantwoordelijkheden die hierbij kwamen kijken.

Stephen steunde daarnaast de nieuwe onderneming Sheeran Lock. Samen met zijn schoonzoon John schreef hij een boek met de titel *The Gift of Life*, over de schilderijen van Sir Roy Calne, de pionier op het gebied van orgaantransplantatie. Imogen zette de medische wortels van de familie voort met haar boek *A Picture of Health* dat verscheen bij een belangrijke tentoonstelling van Susan MacFarlanes schilderijen in de Barbican Gallery in Londen over de klinische behandeling van borstkanker.

Stephen deelde de artistieke passies van zijn vrouw, vooral die voor opera. In *Who's Who* verklaart hij grappig genoeg dat hij zich graag mag ontspannen met het lezen van 'recensies van opera's die mij te duur zijn om zelf te gaan zien' en 'het vermijden van opera's waarbij de producenten het beter denken te weten dan de componist'. Vele jaren is hij een graag geziene vrijwilliger in de bibliotheek van de Britten-Pears Foundation in zijn geliefde Aldeburgh.

Hoewel Ed close was met zijn grootouders, heeft hij zijn oom Adam nooit gekend. Die raakte dodelijk gewond in zijn huis in Alleyn Crescent, Dulwich, twee weken na de geboorte van Matthew, in maart 1989. De plaatselijke krant, de *South London Press*, omschreef de vreselijke omstandigheden onder de beknopte kop 'Man schiet zichzelf dood'.

Adam, die als investmentmanager in de City werkte, schoot zichzelf tweemaal met een geweer dat hij gebruikte voor het kleiduivenschietsen. Volgens de krant liet hij zijn vriendin boven slapen, om vier uur op vrijdagochtend, en ging naar de garage. Daar ging hij zitten in een oude fauteuil en richtte het geweer op zichzelf. De eerste kogel doorboorde zijn linkerschouder. Vervolgens laadde hij het wapen opnieuw en schoot zichzelf een tweede keer.

Adam stierf twee uur later in King's College Hospital in Camber-

well. Hij was eenendertig. De overlijdensakte werd afgegeven door de lijkschouwer van het Inner South District, Montagu Levine, na een onderzoek dat in juni plaatsvond. Als doodsoorzaak noteerde hij: ‘Schotwond aan hoofd en borst. Zelfmoord.’

Op zijn eerste sterfdag, in 1990, verscheen er een waardig bericht in de ‘in memoriam’-rubriek van *The Times*, waarin werd teruggedacht aan Adam Timothy Southwick Lock met een citaat van de dichter Tennyson:

But trust that those we call the dead
Are breathers of an ampler day
For ever nobler ends.

De dichter schreef het in zijn monumentale elegie *In Memoriam*, ook bekend als *In Memoriam A.H.H.*, een ode aan zijn vriend Arthur Henry Hallam, die op tragisch jonge leeftijd was overleden aan een hersenbloeding. Uit ditzelfde gedicht worden vaak de volgende strofen geciteerd: ‘Tis better to have loved and lost than never to have loved at all.’ Tennyson deed zeventien jaar over zijn meesterwerk, terwijl hij worstelde met de effecten van dit onverwachte verlies.

In maart 1991, toen Ed zes weken oud was, verscheen hetzelfde bericht weer in *The Times*. In 1995 werd door de Dulwich Picture Gallery stilletjes een schilderij geadopteerd in herinnering aan Adam Lock. Het vredige kunstwerk van de zeventiende-eeuwse Nederlandse kunstenaar Adriaen van Ostade is een olieverfpaneel dat simpelweg *Interieur van een huisje* heet. Adam wordt niet vergeten.

De liefde voor muziek van Eds grootouders werd overgedragen op zijn moeder, Imogen, die een mooie stem heeft en al vele jaren lid is van haar kerkkoor. Maar Ed was nooit zo geïnteresseerd in klassieke

muziek, in tegenstelling tot zijn broer Matthew, die er al op jonge leeftijd duidelijk aanleg voor had.

Ed hield wel veel van muziekinstrumenten. In zijn eerste klaslokaal was een muziekbar, waar de kinderen op een drumstel, blokfluit of ander instrument mochten spelen en ze zoveel lawaai mochten maken als ze maar wilden. Dat vond Ed geweldig – veel leuker dan sport, waar hij nooit zo van hield.

Tegen de tijd dat Ed op school begon, was zijn aardbeievlek succesvol behandeld met een laser, maar hij was pijnlijk verlegen en stotterde vreselijk. Hij onthulde later dat dit het gevolg was van die laserbehandelingen, toen de verpleegkundigen vergaten om verdovende crème aan te brengen. Hoewel de twee broers tegelijk begonnen op Heathfield Junior School, zaten ze vanwege hun leeftijdsverschil wel in andere klassen. Matthew, die veel meer zelfvertrouwen had, besteedde verder niet veel tijd aan zijn jongere broertje, maar als Ed hem nodig had, was hij er altijd.

Ed begon in de kleuterklas. De klassenassistente, Gillian Sunderland, herinnert zich dat de twee broertjes ieder een totaal andere persoonlijkheid hadden, en dat Ed absoluut de rustigste van de twee was. ‘Hij was een beetje zenuwachtig. Hij vroeg niet veel aandacht, maar hij was wel extreem verlegen. Extreem! Hij vond het moeilijk om met andere kinderen te spelen en je moest hem echt een zetje geven om mee te doen. Hij stotterde een beetje, wel hoorbaar, en ik denk dat dat hem parten speelde.’

Achteraf herinnert Ed zich dat hij ‘echt verschrikkelijk stotterde’. Hij bevestigt dat hij in zijn herinnering ook moeite had om aansluiting te vinden. Hij vertelde Kirsty Young in *Desert Island Discs* dat hij een beetje een vreemd jongetje was. ‘Ik miste een trommelvlies, dus ik kon niet zwemmen – terwijl zwemmen goed is om vriendjes te maken.’

Heathfield is een school in het kleine dorpje Rishworth, een rit

van bijna twintig kilometer over bochtige landweggetjes verderop. Maar het was de moeite waard want het lag er idyllisch. Heathfield en de middelbare school, Rishworth School, liggen op 130 hectare eigen grond. De jongere kinderen mochten er in de zomer veel buiten spelen en kregen er les in de buitenlucht. Gillian legt uit: ‘Er zijn nog meer scholen, maar als je wilt dat je kind van de natuur geniet, dan kies je voor de onze.’

Ook al leerde Ed Engels, rekenen en lezen, er was op school vooral veel aandacht voor creativiteit. Over het terrein loopt een smal riviertje, en daar gingen ze met de klas naartoe om naar het water te kijken met als opdracht er een verhaaltje over te schrijven of een tekening van te maken. Ed vond het vooral fijn om stilletjes buiten te zitten en met zijn potloden aan de slag te gaan.

De juffen en meesters hielden van Edward, zoals hij op school werd genoemd, omdat het zo’n lieve jongen was. Hij was wat klein voor zijn leeftijd, maar hij viel op door zijn felrode haar en grote ronde bril. ‘Hij stond niet graag in de belangstelling,’ herinnert Gillian zich. ‘Hij was echt zo iemand van “toe nou maar”, en je hoefde hem niet de hele tijd bevestiging te geven.’

Op de overbekende foto van de kleine Ed in zijn bordeauxrode schoolblazer en grijze korte broek draagt hij het uniform van Heathfield. Zijn hele jeugd profiteerde hij van het feit dat zijn ouders heel sociaal waren, en populair bij andere ouders en leraren. Gillian: ‘Het waren mensen die je niet makkelijk over het hoofd ziet, want ze waren zo aardig – zo oprecht en zo behulpzaam en zorgzaam.’

Toen de broertjes Sheeran de school verlieten omdat de familie naar Suffolk verhuisde, gaf Imogen Gillian Sunderland en juf Christine Taylor een kaartje om hen te bedanken – het was een pentekening van haar twee zoons.

In hun jeugd waren Ed en Matthew het onderwerp van talloze kunstwerken. Eds ouders namen de belangrijke creatieve beslissing

om schilderijen, beeldhouwwerken en litho's van hun kinderen te laten maken, zodat hun vroege jeugd blijvend gedocumenteerd werd. Daardoor is er een fantastisch archief over hen, dat niet alleen bestaat uit sentimentele filmpjes. Een ander gevolg van deze voorzienigheid is dat Ed altijd al volkomen op zijn gemak is geweest tijdens het poseren voor camera's of schildersezels, en er zijn duizenden afbeeldingen van hem in omloop. Imogens lieve geschenkje zorgde ervoor dat de jongens niet vergeten werden op Heathfield. Een van de belangrijkste redenen voor hun vertrek was de ontdekking dat Matthew – niet Ed – behoorlijk muzikaal was. Hij had potentieel als hoge sopraan, en met dat talent waren er meer mogelijkheden in Suffolk, in de buurt van zijn grootouders in Aldeburgh en bij St Edmundsbury Cathedral in Bury St Edmunds.

Imogen liet zich ontvallen waarom ze gingen verhuizen toen ze mogelijke kopers hun huis aan Birchcliffe Road liet zien. Uiteindelijk werd het gekocht door de plaatselijke dierenarts, Clare Wright, die onder de indruk was van de kunst die overal in het huis te zien was. 'Overal stonden prachtige, bijzondere kunstwerken.' Aan elke centimeter muur leek een schilderij te hangen, zodat het een kale boel was toen ze zelf het huis betrok, in de dagen voor kerst 1995, toen het gezin was vertrokken met zijn kunst. Ed was toen bijna vijf.

Wat de Sheerans wel achterlieten, was de piano, die een rol speelt in de 'Photograph'-video, met Ed die erop probeert te spelen. Piano's zijn berucht lastig te verhuizen, en dit was geen Steinway, dus bleef hij in de voorkamer staan.

Uiteindelijk besloot Clare om hem weg te geven, en zo kwam Ed Sheerans eerste piano zestien kilometer verderop terecht, op Burnley Road, in de Elland Working Men's Club. Het gezin moest dus een nieuwe kopen toen ze in hun volgende huis trokken, in het marktplaatsje Framlingham in Suffolk.